

Tanke, han havde, nemlig en Deling af Provinsarkivet i Jylland. Jeg tror, det var meget vel overvejet, da Regeringen og Rigsdagen for en Del Aar siden bleve enige om Oprettelsen af tre Provinsarkiver, et for Jylland, et for Fyn og et for Sjælland med omliggende Øer. Jeg tror ikke, det paa nogen Maade vilde være hensigtsmæssigt eller fremme de historiske Studier, hvis man nu vilde bygge et Arkiv i hvert enkelt Stift, og det var jo det, som det ærede Medlem ønskede, det tror jeg ikke, man bør; jeg tror, vi for Jyllands Vedkommende bør blive i Viborg; hvor man en Gang er, der er Plads nok til at bygge en Bygning ved Siden af den, som er der, hvis det bliver nødvendigt. Men at flytte en Del af Arkivet, tillader jeg mig at mene ingenlunde vilde være rigtigt, ingenlunde vilde være hensigtsmæssigt for de Studier, som skulle drives i disse Arkiver. Og at flytte hele Arkivet til Aarhus, som jo egentlig var det ærede Medlems Mening, det kan der dog — jeg tillader mig at bruge det Udtryk — fornuftigvis ikke være Tale om. Det er saa køn en Bygning, der i Viborg er bygget til dette Arkiv, en af de kønneste Bygninger, som er byggede her i Landet i den senere Tid, saa at lade denne Bygning staa tom til ingen Verdens Nytte og lave en helt ny Bygning i Aarhus til dette Brug, vilde dog være lidt for meget, synes mig.

Jeg har ogsaa et Par Ord at sige om de Bevillinger, som ere foreslaaede til Kirker, dels i Aarhus og dels i Odense. Jeg ser ikke rettere, end at det vil være i fuld Overensstemmelse med dette Tings tidligere Stilling, om de forlangte Summer bevilges. Der er i Virkeligheden bragt saa store Ofre fra disse Byers Indvaaneres Side, at man vel kan vente, at Staten kommer dem i Møde, ligesom den er kommen andre Købstæder som Randers og Aalborg i Møde. Jeg ser heller ikke, hvad der skulde berettigede til at sige: Det er kun i Landkommuner, at vi ville understøtte Kirkebygninger; hvorfor skulde man ikke lige saa vel søge at komme en Trang i saa Henseende i Købstæderne i Møde som paa Landet? Jeg forstaaer ikke den Forskel, man i saa Henseende vil gøre.

Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Philipsen) omtalte det projekterede Salg af Vestindien, som indtil Dato, Gud ske Lov, ikke er blevet effektueret. Det ærede Medlem mente, at det vilde være en patriotisk Handling at sælge en Del af Landet. Det er af den Art Ytringer, som gøre et underligt Indtryk.

Det kan forstaaes, at man kan sige: Herregud, vi ere blevne saa smaa, elendige og fattige, at vi endelig for gode Penge maa se at blive af med et Stykke af Landet — jeg tror det nu ikke, hvor dybt vi saa ere komne ned — men at gøre det til en patriotisk Handling, er dog lidt for morsomt, og naar det dernæst skulde være demokratisk, tager det ærede Medlem ganske fejl, i det mindste ikke fra deres Standpunkt, der bo paa Øerne. Disse Beboere, hele den lavere Befolkning i alt Fald, kunne kun have Nytte af at blive hos os. De have al mulig Udsigt til under dansk Regimente at blive behandlede i enhver Henseende fuldt ud som Mennesker, men det er tvivlsomt, om de vilde have samme Chance, naar de kom under amerikansk Herredømme og bleve betragtede ikke blot som en lavere Race, men som noget endnu mindre. Fra et demokratisk Standpunkt skal man derfor ikke snakke om at sælge de vestindiske Øer.

Jeg vil dernæst tillade mig at henvende et Par Ord til det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen). Han gjorde gældende mod mig, at naar Forsvarsagen ikke var kommen videre i Samlingen 1875—76, end den kom, saa kunde det ikke paa nogen Maade lægges Venstre til Last, thi vel havde Højreminoriteten i vedkommende Udvalg udtalt sig paa en Maade, som i alt Fald viste en Mulighed for Overenskomst, men den daværende Regering havde aldeles bestemt modsat sig enhver Tanke om for Forsvarssagens Skyld at gaa ind paa en Indkomstskat. Dette sidste er rigtigt, og jeg beklagede det inderligt den Gang, men fordi den daværende Regering ikke vilde gaa ind paa noget saadant, deraf følger ikke, at det var klogt og hensigtssvarende handlet af Venstre, at det ikke gjorde et Forsøg paa at blive enig med os andre. Det er det, jeg tillod mig forleden at udtale, at hvis en saadan Enighed var kommen til Stede, kunde i alt Fald Følgerne være blevne meget heldige for hele den senere Udvikling her i Landet. Om de vare blevne det, ja det kan jo ingen sige; det er et helt andet Spørgsmaal. Naar det ærede Medlem nu atter gentager, at Forsvarsagen er forkuldret og ikke kan gennemføres, naar der sidder et Højreministerium, saa kan jeg ikke andet end fra min Side gentage, at jeg mener, at det er en i og for sig uberettiget Ytring. Den er uberettiget i og for sig, fordi de Herrer fra den anden Side, Majoriteten i dette Ting, have lige saa lidt Garanti som vi for, at